

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 219.

73de Møde.

Mandagen den 10de Juni.

(Fortf.)

Solf (fortsat): Hvorvidt Byen nu vil ansee det for en pecuniær Fordeel at faae Indqvartering, anseer jeg meget tvivlsomt, saa tvivlsomt, at jeg frygter for, at Fordeelen vil give en Brøk, der ikke er stort større end Null, og, saameget er vist, at de extraordinære Indqvarteringer, som i de sidste Aaringer have været mere end tilstrækkelige, have paa ingen Maade givet Fordeel, men et temmelig stort Tab. Søvrigt seer jeg ikke rettere, end at Indqvarteringen maa betragtes som en almindelig Skattebyrde, og, naar man holder sig dertil, og ene og alene dertil, saa kommer man til et Resultat, der er simpelt og rigtigt.

Indenrigsministeren: Det er blot et Par Bemærkninger, jeg skal tillade mig. Jeg troer, at det vil let sees, naar man undersøger det, at dengang, da Amtmændene i Kongeriget fik Gagetillæg, der blev taget af Amtsrepartitionsfondet, blev der ikke gjort tilsvarende Foranstaltninger i Hertugdømmerne. Hvorvidt der er nogen Forbindelse imellem de 2 Facta, skal jeg lade være usagt, men vist er det, at der hverken før eller senere er taget Noget af Amtsrepartitionsfondet ved Gageforhøielse, som samtidigt have fundet Sted i de forskellige Landsdele. Ligeledes troer jeg, at, naar det i 1844 er blevet bestemt, at visse Udgifter skulde udredes af den almindelige Statskasse til Straffeanstaltneres Forbedring, da er der samtidigt paataentt lignende efter det nye System og gjort Skridt dertil ogsaa i de andre Landsdele. Overhovedet troer jeg, at naar, man gaaer Forholdene igjennem, vil man finde overordentlig stor Omhu for ikke at anvende det Allermindste til Foranstaltninger i Kongeriget, som ikke ogsaa blev anvendt i de andre

Landsdele, uden at dette blev gjort til Gjenstand for en særlig Repartition. — Hvad Fælledeerne angaaer, da maa jeg tilstaae, at jeg ikke kan lade det staae ganske uomtalt hen, hvorvidt Kjøbenhavns Commune kan have Fordring paa Godtgjørelse derfor. Der knytter sig, saavidt mig bekendt, historiske Forhold til deres Overladelse til Kommunen, hvilket ogsaa gjælder flere Steder, hvor der længe har været udlagt Exerceerplads, saa at det turde være meget tvivlsomt, om man kan udlede noget af disse Forhold med nogen Bestemthed.

Røster: Naar den høitagtede Indenrigsminister har yttret sig, som om han antog, at det ikke vilde være nødvendigt, at der bliver given en Lov om Anvendelsen af de Penge, hvormed Indqvarteringsudgifterne for en Deel af Byerne bleve forøgede, paa samme Tid, som Indtægterne bleve voterede, da kan jeg ikke erkjende Rigtigheden deraf; thi jeg antager ikke, at Ministeriet vil have Raadighed til at disponere over den erholdte Sum paa anden Maade, end i Genhold til den Lov, som beholder sin fulde Gyldighed, indtil den er forandret. For en Deel ville Udgifterne blive erstattede paa en anden Maade, forsaavidt man nemlig kunde anvende Indqvarteringsfondens Renter, hvorover man kunde disponere, ad administrativt Veie; men med Hensyn til den større Deel af Udgifterne troer jeg, at det vil være nødvendigt, at der maa være en Lov, der samtidigt indeholder Bestemmelser om Indtægterne ved Indqvarteringsvæsenet. Den høitagtede Indenrigsminister har gjentagende udtalt, at der ved denne Lov skulde bestemmes fuld Erstatning for Indqvarteringen til dem, der yde den. Jeg troer, at Loven ingen Forskrift har derom, og at der i Motiverne ikke engang er omtalt saameget, som der indeholdes i disse Ord; thi det gjælder kun fuld Erstatning for de Præstationer, der ligge udenfor Forordningen 15de November 1816; men, forsaavidt